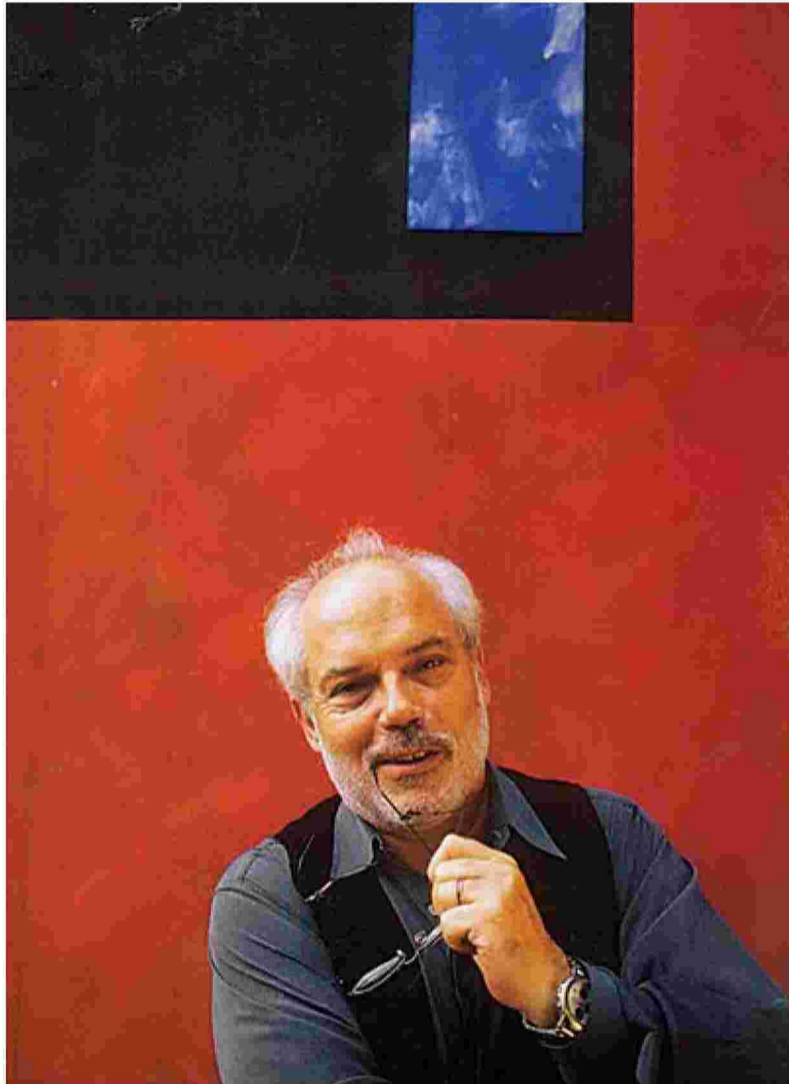

«Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα πώς θα μεγαλώσουν τα παιδιά μας, οι έφηβοί

μας; Φοβάμαι τη βία που θα ακολουθήσει κάθε μορφή πίεσης και στέρησης»: από τους πιο δημοφιλείς αλλά και πολυβραβευμένους Έλληνες συγγραφείς, ο Μάνος Κοντολέων δίνει πολλές αφορμές για να συζητήσει κανείς με θέμα τα παιδιά μας. Έχει μια πλούσια βιβλιογραφία –πάνω από 40 βιβλία– για την οποία έχει τιμηθεί με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας, βρίσκεται στον Τιμητικό Πίνακα της Διεθνούς Οργάνωσης Βιβλίων για Παιδιά (IBBY), προτάθηκε για το Διεθνές Βραβείο Άντερσεν, και είναι και αντιπρόεδρος του ελληνικού τμήματος της UNICEF.

Στο ξεκίνημα της συζήτησής μας θα ήθελα να μου πείτε κατά πόσο έχει ταράξει την ψυχολογία των παιδιών μας η απότομη μετάβαση από την υπερκατανάλωση στη μέγιστη μείωση καταναλωτικών προϊόντων και ποιους τρόπους αντιμετώπισης του προβλήματος προτείνετε; Με κάθε ειλικρίνεια σας απαντώ: Δεν ξέρω! Ξέρω τι φοβάμαι και τι εύχομαι. Φοβάμαι τη βία που θα ακολουθήσει κάθε μορφή πίεσης και στέρησης. Και εύχομαι, ελπίζω σε μια επανάσταση. Αλλά την ίδια τη στιγμή που εύχομαι κάτι τέτοιο, την ίδια στιγμή το φοβάμαι. Τώρα μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα πώς θα μεγαλώσουν τα παιδιά μας, οι έφηβοί μας; Τι να πω; Σκέφτομαι πάντως πως τα τελευταία μου μυθιστορήματα σε τέτοιες κοινωνικές αναταραχές στηρίζονται. Άρα κάποιο λόγο προσπαθώ κι εγώ να αρθρώσω. Αδύναμος ο λόγος της λογοτεχνίας; Μπορεί· αλλά είναι ο μόνος που εγώ ξέρω. Και ο μόνος τρόπος για να κάνω εγώ την επανάστασή μου.
Ποιος είναι ο μεγαλύτερος εχθρός των παιδιών και των νέων σε παγκόσμιο επίπεδο στις μέρες μας; Ότι οι μόνες αξίες που προβάλλονται είναι όσες έχουν να κάνουν με το χρήμα.

Μιλήστε μου για τις τρέχουσες προτεραιότητες στις δραστηριότητες της UNICEF και αν ανταποκρίνονται οι Έλληνες στο κάλεσμά σας; Η UNICEF έχει το πιο μεγάλο μέρος των προσπαθειών της στραμμένο στα παιδιά χωρών που έχουν προβλήματα επισιτισμού, υγιεινής διατροφής, μητρικής μέριμνας. Εμείς στην Ευρώπη, εμείς στην υπό πτώχευση Ελλάδα, όσο κι αν ζούμε το δικό μας δράμα, δεν πρέπει να ξεχνάμε πως είμαστε και θα είμαστε σε πολύ καλύτερη μοίρα. Είναι λοιπόν και ένδειξη αντίστασης σε μια νοοτροπία, που όλα τα μετρά με οικονομικούς όρους, να εκφράζουμε την ανθρωπιά μας και τη συμπάραστασή μας σε συνανθρώπους μας που δεν τους απασχολεί το επιτόκιο δανεισμού, αλλά η ύπαρξη καθαρού νερού και εμβολιασμών. Με ρωτάτε αν ανταποκρίνονται

ΜΑΝΟΣ ΚΟΝΤΟΛΕΩΝ

Ονειρεύομαι μιαν επανάσταση

της Δώρας Αμαραντίδου

οι Έλληνες. Απαντώ με ένα ξεκάθαρο ναι. Και το χαίρομαι αυτό το ναι, ίσως γιατί σημαίνει πως ως λαός αντιστεκόμαστε.

Ποια πρέπει να είναι τα κριτήρια επιλογής ενός λογοτεχνικού βιβλίου για τα παιδιά ώστε να μάθουν να αγαπούν το βιβλίο και στη μετέπειτα ενήλικη ζωή τους; Για να μάθει ένας νέος άνθρωπος να αγαπά το βιβλίο πρέπει κατά τη διάρκεια όλης της ημέρας του να το ανακαλύπτει δίπλα του. Δεν έχει πάντα σημασία το να διαβάζουμε ένα βιβλίο. Έχει αξία να το έχουμε έστω και δίπλα μας, μέσα στο σπίτι μας, μέσα στην τάξη του σχολείου μας. Έτσι εξοικειώνεται ο νέος άνθρωπος και μπορεί μετά να κάνει τις επιλογές του. Μόνο με τηλεόραση και «σερφάρισμα» θα περνάει ο νέος; Η συνήθεια της ανάγνωσης λογοτεχνικών βιβλίων είναι πλέον αναγκαία. Αξίζει να τη μάθουμε στα παιδιά μας. Αλλά θα πρέπει πρώτα εμείς να την αποκτήσουμε.

Ποιο θέμα πραγματεύεται το πρόσφατο μυθιστόρημά σας για νέους *Δε με Λένε Ρεγγίνα... Άλεχ με Λένε*; Θέμα του η σεξουαλική εκμετάλλευση των εφήβων σε κοινωνίες όπου οι δημοκρατικές αρχές έχουν καταπατηθεί ή απλώς υποχωρήσει. Μέσα από τις ιστορίες ενός

κοριτσιού κι ενός αγοριού προσπάθησα να αναφερθώ σε κάτι που συμβαίνει δίπλα μας. Πηγή έμπνευσής μου η πολυετής ενασχόλησή μου με τους στόχους της UNICEF αλλά και η επίσης πολυετής παρακολούθηση του Διεθνούς Φεστιβάλ Κινηματογράφου για Νέους, που διοργανώνεται στον Πύργο και όπου η Ελληνική Επιτροπή UNICEF δίνει το δικό της βραβείο σε μια ταινία που στηρίζεται και υποστηρίζει τους στόχους της. Μέσα από αυτές τις δύο μεγάλες εμπειρίες μου –εμπειρίες ζωής θα τις έλεγα– οι συγγραφικές εμπνεύσεις μου έχουν σπάσει το κλειστό περιβάλλον της δικής μου και μόνο κοινωνίας και αναζητούν τρόπους επικοινωνίας με τους ανθρώπους όλου του κόσμου. Για μένα, ξέρετε, παγκοσμιοποίηση δεν είναι μόνο τα spreads, αλλά και ο ανθρώπινος πόνος, όπως και το δικαίωμα κάθε ανθρώπου στο όνειρο.

Μιλήστε μου και για τα βραβευμένα με το Κρατικό Βραβείο Λογοτεχνίας παραμύθια σας *Πολύτιμα Δώρα*.

Μέσα από αυτά ποια πορτούλα της παιδικής ψυχής ανοίγετε; Και σε αυτά για τα ίδια θέματα μιλώ. Την ανθρωπιά, τη συμπάρασταση, την ειρήνη, τη δημιουργία, το δικαίωμα στον έρωτα. Προσπάθησα να τα γράψω με τέτοιο τρόπο ώστε να επικοινωνούν και με μικρής ηλικίας αναγνώστες και με μεγαλύτερης. Χρησιμοποίησα μια γλώσσα λυρική για να κάνω πιο έντονη τη σκληράδα των περιγραφών. Χρησιμοποίησα σύμβολα για να δείξω πιο έντονα τα μεγάλα, τα διαχρονικά πάθη και όνειρα. Ανοίγω, άραγε, πορτούλες και παραθύρια; Δεν είμαι εγώ εκείνος που θα το πει αυτό. Μπορώ πάντως να δηλώσω πως και τα *Πολύτιμα Δώρα* μου ευαγγελίζονται εκείνη την επανάσταση που πιο πριν σας περιέγραφα.

Για να μάθει ένας νέος άνθρωπος να αγαπά το βιβλίο πρέπει κατά τη διάρκεια όλης της ημέρας του να το ανακαλύπτει δίπλα του

